

ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑ¹

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουροῦ,
Γραμματέως τῆς Σ. Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων.

(Γ' μέρος)

9. Ἡ παραθρησκεία ὡς κοινωνική ἀπειλή

Ἐνεκα τῶν σοβαρῶν κοινωνικῶν ἐπιπτώσεων ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων διεθνεῖς ὀργανισμοί, ὅπως τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, τὸ Συμβούλιο Ὑπουργῶν τῆς Εὐρώπης καὶ πολλὰ Εὐρωπαϊκὰ Κοινοβούλια (Γαλλίας, Γερμανίας, Βέλγιου, Αὐστρίας, Ἀγγλίας, Ἰσπανίας, Ἑλβετίας κ.ἄ.) ἀντιμετωπίζουν τὴν δραστηριότητα τῶν διαφόρων σεκτῶν ὡς ἰδιαίτερα σοβαρὸ κοινωνικὸ πρόβλημα καὶ λαμβάνουν δραστικὰ μέτρα, καθόσον θεωροῦν ὅτι μερικὲς ἀπὸ τίς ομάδες αὐτὲς παραβιάζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ τὴν θρησκευτικὴ ἐλευθερία².

Τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο**, ἤδη τὸ 1984, μέ βάση τὴν Ἐκθεση Cotrel, ἐξέδωκε τὸ πρῶτο του Ψήφισμα, (22.5.84), τὸ ὁποῖο ἀκολούθησαν δύο ἀκόμη Ψηφίσματα (29.2.96 καὶ 17.2.98). Μὲ τὰ Ψηφίσματα αὐτὰ ἐκφράζει τὴν ἀνησυχία του γιὰ τὴν δραστηριότητα τῶν ομάδων αὐτῶν (σεκτῶν), τίς ὁποῖες θεωρεῖ ὡς ἀπειλή γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα τῶν νεαρῶν κυρίως θυμάτων καὶ καλεῖ τὰ κράτη - μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ὄχι μόνον νὰ ἀσχοληθοῦν μέ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ νὰ λάβουν τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῶν πολιτῶν τους. Μεταφέρουμε ἐδῶ δύο μόνον παραγράφους ἀπὸ τὸ σημαντικώτατο Ψήφισμα τοῦ 1996:

«(Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο): **Ε. θεωρώντας ὅτι ὀρισμένες σέκτες, πού δροῦν**

στό πλαίσιο διασυνοριακοῦ δικτύου ἐντὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἐπιδίδονται σέ παράνομες ἢ ἐγκληματικὲς δραστηριότητες καὶ σέ παραβιάσεις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως σέ κακομεταχείριση, σεξουαλική βία, ἐγκλεισμούς, σωματεμπόριο, ἐνθάρρυνση ἐπιθετικῆς συμπεριφορᾶς, μέχρι καὶ προπαγάνδα ρατσιστικῶν ἰδεολογιῶν, σέ φορολογικὲς ἀπάτες, μεταφορὲς κεφαλαίων, ἐμπόριο ὄπλων, διακίνηση ναρκωτικῶν, παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐργασίας ἢ σέ παράνομη ἄσκηση τῆς ἰατρικῆς, κλπ.»

«... **4. καλεῖ τίς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν νὰ μὴ καταστήσουν τὴ χορήγηση τοῦ θρησκευτικοῦ καθεστῶτος αὐτόματη καὶ νὰ μελετήσουν, σέ περιπτώσεις πού σέκτες ἐμπλέκονται σέ σκοτεινὲς ἢ ἐγκληματικὲς δραστηριότητες, τὴν ἄρση τοῦ καθεστῶτος τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, πού τοὺς παρέχει φορολογικὰ πλεονεκτήματα καὶ κάποιας μορφῆς νομικὴ προστασία».**

Τὸ ἴδιο ἐπισημαίνει τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ στό Ψήφισμα τῆς 17.2.1998.

- Τὰ Ψηφίσματα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου βρῆκαν μεγάλη ἀπήχηση καὶ στό **Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης**, τὸ ὁποῖο μέ τίς 1178/1992 καὶ 14/12/1999 Συστάσεις τῆς Κοινοβουλευτικῆς του Συνελεύσεως, ἐκφράζει τὴν ἀνησυχία του γιὰ τὴν δραστηριότητα τῶν ομάδων αὐτῶν καὶ συνιστᾷ τὴν ἀνάγκη λήψεως «ἐκπαιδευτικῶν καὶ νομοθετικῶν μέτρων» γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος στὸν τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἐνημερώσεως τοῦ κοινῶν καὶ τῆς προστασίας τῶν ἀνηλίκων.

- Ἐπὶ τῆ βάσει τῶν Ψηφισμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου μερικὲς χῶρες τῆς Εὐ-

1. Εἰσήγηση πραγματοποιηθεῖσα στό Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

2. Ὁ καλὰ πληροφορημένος στὰ θέματα αὐτὰ καὶ ἐγκριτος νομικός κ. Γ. Κρίππας, μέλος τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, ἔχει καταγράψει σέ πληθῆρα ἄρθρων του καὶ εἰσηγήσεών του τὴν ἐπικρατοῦσα διεθνῶς κατάσταση καὶ τὴν δημιουργηθεῖσα νομολογία.

ρωπαϊκής Ένώσεως ανέλαβαν πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση του προβλήματος με την συγκρότηση Ειδικών Κρατικών Επιτροπών ή με την κατάρτιση ειδικών προγραμμάτων. Αναφέρουμε μερικές απ' αυτές:

- Στην **Γαλλία**, μετά τα τρομερά γεγονότα της Έλβετίας τον Οκτώβριο του 1995 με τον Λύκ Ζιρέ του "Τάγματος του Ναού του Ήλιου" και τη συνέχεια τους στη Γαλλία τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, η Γαλλική Κυβέρνηση συγκρότησε Κοινοβουλευτική διύπουργική Επιτροπή (Διύπουργική Αποστολή για την καταπολέμηση των αιρέσεων), η οποία παρακολουθεί τη δραστηριότητα των "νεοφανών αιρέσεων" (σεκτών). Επίσης ο Πρόεδρος Ζάκ Σιράκ εγκαινίασε κυβερνητική οργάνωση που θα επιβλέπει τις ομάδες αυτές και τόνισε ότι *"ή χαλαρότητα προς τις αίρέσεις μπορεί να οδηγήσει στην ανεξέλεγκτη διάδοση των τελετουργικών αυτοκτονιών και δολοφονιών"*.

Ακόμη, η Γαλλική Έθνοσυνέλευση συνέταξε Έκθεση (31.1.2001) που αναφέρεται στον κίνδυνο των αιρέσεων καταρτίζοντας και σχετικούς καταλόγους. Η Γαλλία έχει θεσπίσει και ειδικό νόμο περί των αιρέσεων (ν. 2001-504 της 12.6.2001).

Επίσης τό Γαλλικό Υπουργείο Δικαιοσύνης με δύο εγκυκλίους του (1.12.1996 και 22.2.1998) απευθύνεται στους Γάλλους Εισαγγελείς καλώντας τους να διώκουν ποινικώς τά εγκλήματα που διαπράττονται ένδεχομένως από τις αίρέσεις.

Η Γαλλίδα Υπουργός Νεότητας και Άθλητισμού με Έγκυκλιό της προς τους Γάλλους Νομάρχες (21.4.1999) ζητεί να ευαισθητοποιήσουν τις υπ' αυτούς υπηρεσίες για τον κίνδυνο των αιρέσεων.

- Στην **Γερμανία**, ασχολείται με τις καταστροφικές αυτές λατρείες τό Ύφυπουργείο Οικογενείας και Νεότητας. Επίσης η Γερμανική Όμοσπονδιακή Βουλή εξέδωσε τό 1998 ογκώδες τεύχος προς έννημέρωση των πολιτών, διαθέτει δέ ειδικές υπηρεσίες προστασίας των πολιτών.

- Στην **Αύστρια** ιδρύθηκε (ν. 20.8.1998) ειδική κρατική Ύπηρεσία προστασίας του κοινού έναντι των αιρέσεων.

- Στο **Βέλγιο** τό Κοινοβούλιο κατήρτισε Έκθεση περί των νεοφανών αιρέσεων, όμοια της Γαλλικής, ή όποία μάλιστα συμπεριλαμβάνει και κατάλογο των αιρέσεων.

- Άλλά και στην **Έλβετία**, τό Έλβετικό Κοινοβούλιο συνέταξε ανάλογη Έκθεση περί των αιρέσεων στίς 1.7.1999.

- Στην **Έλλάδα** είναι γνωστές οί αποφάσεις υπ' άριθ. 7380/1995 του Πρωτοδικείου Άθηνών και υπ' άριθ. 10493/1996 του Έφετείου Άθηνών, με τίς όποιες διελύθη τό γνωστό Κ.Ε.Φ.Ε., μετά την εισαγγελική έρευνα του κ. Ίωάν. Άγγελή, γιατί θεωρήθηκε *"όργάνωση με όλοκληρωτικές δομές και τάσεις"* και *"όργάνωση με πρακτικές ιατρικά, κοινωνικά και ήθικά επικίνδυνες και επιβλαβείς"*.

Αποφάσεις Έλληνικών Δικαστηρίων έχουν επίσης έκδοθη για την οργάνωση των Χάρε Κρίσνα. Παραλείπω να αναφερθώ στίς γνωστές πολλαπλές αποφάσεις επί προσηλυτισμῶ "Μαρτύρων του Ίεχωβά" (και όχι χριστιανών όπως αυτοχαρακτηρίζονται αυθαίρετα) και Πεντηκοστιανών.

Σημειώνουμε παρενθετικά ότι τά διαδιδόμενα περί τάχα καταδίκες της Έλλάδος από τό Εύρωπαϊκό Δικαστήριο Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων έπειδή εφήρμοσε τόν νόμο περί άπαγορεύσεως του άθεμίτου προσηλυτισμού, είναι άπολύτως άναληθη και άβάσιμα.

Δυστυχῶς, μέχρι σήμερα στην Έλλάδα **δέν** έχει ληφθη μέριμνα έκ μέρους της Πολιτείας για την μελέτη του προβλήματος και **δέν** έχει ιδρυθη ειδική Κρατική Επιτροπή, όπως σέ άλλες χώρες της Εύρώπης για την παρακολούθηση ένδεχομένης εγκληματικής δραστηριότητας μερικῶν σεκτών. Η Ίερά Σύνοδος και ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος έχουν άποστείλει τρείς έπιστολές στους Ύπουργούς Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων (1999-2001-2004), στίς όποιες έκτίθενται, τό έργο της Έκκλησίας στόν τομέα αυτό και οί τρόποι προσφορᾶς

βοηθείας εκ μέρους της Ἐκκλησίας σέ θύματα καί στίς οἰκογένειές τους, καί ζητεῖται ἡ σύσταση μιᾶς εἰδικῆς Κρατικῆς Ἐπιτροπῆς. Στήν πρόταση αὐτή τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει δοθῆ μέχρι σήμερα ἀπάντηση.

Ἀνάλογο αἴτημα κατετέθη πρός τό Προεδρεῖο τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων τό 2002 (24 Ἀπριλίου) ἐκ μέρους 65 Βουλευτῶν τῶν δύο μεγάλων Ἑλληνικῶν Κομμάτων (μέ πρωτοβουλία τῶν κ. κ. Παπαθεμελεῆ καί Ἀνδρουλάκου), γιά τήν σύνταξη Ἐκθέσεως γιά τήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στήν χώρα μας. Καί ἡ πρωτοβουλία αὐτή δέν ἐτελεσφόρησε. Ὅσοι μόνη ἡ Ἐκκλησία μας ἀσχολεῖται σοβαρά μέ τό πρόβλημα, μέσα στά πλαίσια πού τό Σύνταγμα καί οἱ Νόμοι Τῆς τό ἐπιτρέπουν.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, διαπιστώνεται συχνά μιᾶ εὐνοϊκή μεταχείριση τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων, ἐκ μέρους τῶν ΜΜΕ, ἐν ὀνόματι δῆθεν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων. Ἀκόμη, παρατηρεῖται τό φαινόμενο νά παραποιεῖται ἢ νά ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια γιά τό τί ἰσχύει νομικά στίς ἄλλες χώρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἢ νά διαστρεβλώνονται ἀκόμη καί ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ὅπως, φερεῖται, στήν ὑπόθεση Κοκκινάκη (“Μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά”), Λαρίση (Πεντηκοστιανός) κ.ἄ. Εἶναι γνωστόν ὅτι οἱ ἴδιοι αὐτοί κύκλοι προκαλοῦν συχνά συζητήσεις περί τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, περί τοῦ χωρισμοῦ Κράτους καί Ἐκκλησίας κ.λπ. Δέν εἶναι περίεργο ὅτι τά ἴδια αἰτήματα ἐπαναλαμβάνουν καί οἱ διάφορες νεοφανεῖς αἰρέσεις. (Περί τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στίς ἄλλες Εὐρωπαϊκές χώρες, βλ. ἐργασία τοῦ κ. Γ. Κρίππα: “Ἡ συνταγματική κατοχύρωση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν παρ’ ἡμῖν καί ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ” καί τοῦ ἰδίου: “Σχέσεις Ἐκκλησίας - Πολιτείας εἰς τās χώρας - μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Καί τά δύο στήν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: www.ecclesia.gr).

Ἡ ἀντιμετώπιση ὁμως τῶν σοβαρῶν προβλημάτων πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δρα-

στηριότητα μερικῶν νεοφανῶν αἰρέσεων εἶναι κυρίως ἀρμοδιότητα τῆς Πολιτείας, καθόσον πολλές φορές πρόκειται περί ὁμάδων μέ ἐγκληματικά “δόγματα” καί ἐγκληματική δραστηριότητα. Καί τό ἐγκλημα δέν εἶναι δυνατόν νά ἀντιμετωπισθῇ ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἀπό τοὺς ἀρμόδιους κρατικούς φορεῖς. Ὑπεύθυνη σ’ αὐτές τίς περιπτώσεις νά ἀντιμετωπίσει τόν κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τοὺς Ἑλληνες πολίτες καί μάλιστα τοὺς νέους, ἀλλά καί τό κοινωνικό σύνολο εἶναι ἡ Ἑλληνική Πολιτεία. Αὐτή εἶναι ἐνταγμένη νά προστατεύει, κατά τό Σύνταγμα, τά ἔθνομα ἀγαθά, τήν ζωὴ τῶν πολιτῶν, τήν παρουσία τους, τήν δημόσια τάξη καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα. Αὐτό γίνεται σέ πολλές εὐρωπαϊκές δημοκρατικές χώρες, αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά γίνεται καί στήν πατρίδα μας. Προτοῦ μιᾶ ἀρμόδια ἀρχή δώσει ἄδεια λειτουργίας κάποιου δῆθεν “εὐκτηρίου οἴκου” ἢ κάποιας δραστηριότητος, ὀφείλει νά ἐξετάζει μήπως πίσω ἀπό ἓνα “θρησκευτικό ἢ πολιτιστικό ἢ θεραπευτικό κλπ.,” προσωπεῖο κρύπτεται μιᾶ ἄλλη ταυτότητα μέ ἐπικίνδυνο χαρακτήρα, ἢ ὅποια μέ τό προσωπεῖο πού προβάλλει ἐπιδιώκει νά ἀποκτήσει ὄφελος καί πλεονεκτήματα. Αὐτό μᾶς προτρέπουν νά κάνουμε τά Ψηφίσματα τῆς Εὐρώπης. Καί σ’ αὐτό θά ἀνέμενε κανεῖς νά μιμούμεθα τίς ἄλλες Εὐρωπαϊκές χώρες, μιᾶ καί τό συνηθίζουμε νά τίς μιμούμεθα σέ τόσα ἄλλα, πού συνήθως εἶναι ξένα ἄν μή καί βλαπτικά γιά τήν ἐθνική μας ταυτότητα καί τίς παραδόσεις μας. Αὐτό πρέπει νά γίνεται ἀπό τίς ἀρμόδιες Ἀρχές καί οὔτε νά ἐπιρρίπτεται στήν Ἐκκλησία ἡ εὐθύνη γιά τήν ἐπικρατοῦσα κατάσταση ἀσυνδοσίας, οὔτε νά ἀφήνεται ἀπροστάτευτος ὁ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικός Λαός. Εἶναι ἀνάγκη νά ἀναλάβει κάθε ἀρμόδιος τίς εὐθύνες του.

Κι ἐδῶ πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι συχνά διαπιστώνεται ἡ ὑπαρξη κενοῦ στήν δυνατότητα ἀντιμετώπισης αὐτοῦ τοῦ προβλήματος ἀπό πλευρᾶς δικαστικῆς καί ἀστυνομικῆς. Ἀφ’ ἑνός μὲν, λόγω ἐλλείψεως τῆς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο νομοθεσίας, ἀφ’ ἑτέρου δέ, λόγω

της μὴ ἀποδοχῆς τῆς θέσεως, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδραση ἑνὸς «ἐγκληματικοῦ δόγματος» μιᾶς σέκτας, ἢ κατ' ἐντολήν της, εἶναι δυνατόν ἕνα θῦμα νά ὀδηγηθῆ στὴν διάπραξη ἐγκλήματος. Αὐτὸ ἔχει διαπιστωθεῖ, ὄχι μόνον στό ἐξωτερικό, ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα. Συχνά οἰκογένειες θυμάτων διαμαρτύρονται στό Γραφεῖο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἰρέσεων, ὅτι δέν κατέστη δυνατή ἡ νομική ἀντιμετώπιση τῶν περιπτώσεών τους. Συνήθως, κατὰ τὴν ἔρευνα περιπτώσεων πού ἐμπεριέχουν τὴν ὑποψία ἐμπλοκῆς τέτοιων ὁμάδων σέ ἐγκληματική δραστηριότητα (πιθανότητα πού καταγράφεται συχνά ἀπό τόν Τύπο) δέν γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀνάγκη ἐρεύνης καί πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή, δηλαδή τῆς διαπράξεως ἑνὸς ἐγκλήματος ὑπὸ τὴν ἐπίδραση ἑνὸς «ἐγκληματικοῦ δόγματος» μιᾶς συγκεκριμένης ὁμάδος (παράδειγμα ἡ περίπτωση τῶν νεοσατανιστῶν τῆς Παλλήνης, ὅπου ἀπερρίφθη ἡ θέση τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου γιὰ τὴν διερεύνηση καί αὐτῆς τῆς πλευρᾶς).

Κατακλείοντας, συνοπτικά ὑπογραμμίζουμε, ὅτι πέραν τῶν πνευματικῶν προβλημάτων παρουσιάζονται καί σειρά κοινωνικῶν προβλημάτων ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν “σεκτῶν”, πού ἀφοροῦν στὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί στὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία, στὴν κοινωνικὴ συνοχή καί ἀσφάλεια, στὴν οἰκογένεια, στό ἐπάγγελμα, στὴν παιδεία, στὴν ψυχικὴ καί σωματικὴ ἰσορροπία, ὑγεία καί ἀκεραιότητα τῶν θυμάτων, στὴν ἐπανένταξη πρώην θυμάτων μέσα στό κοινωνικό σύνολο, στὴν κρατικὴ ἀσφάλεια καί στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καί ἐν γένει στόν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό, ὁ ὁποῖος κατὰ κύριο λόγο ἐδραιώνεται πάνω στὴν περί κόσμου καί ἀνθρώπου χριστιανικὴ διδασκαλία.

Νομίζω, ὅτι ὅλα αὐτὰ πού ἐκθέσαμε - χωρὶς μισαλλοδοξία ἢ ὑπερβολή - εἶναι ἀρκετά νά καταδείξουν ὅτι τό πρόβλημα τῆς δραστηριότητος τῶν “νεοφανῶν αἰρέσεων” καί τῆς παραθρησκείας (σεκτῶν), εἶναι καί σοβαρώτατο κοινωνικό πρόβλημα. Καί ὡς τέτοιο εἶναι ἀνάγκη νά ἀντιμετωπίζεται καί στὴν χώρα μας.

10. Συμπεράσματα:

α. Αὐτὸ πού ἄλλοτε ἀκούγαμε νά ἐπαναλαμβάνεται συχνά ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι καλές καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἕνας γιὰ ὅλους, ἀποδεικνύεται ὅτι σήμερα δέν ἔχει καμμιά σοβαρὴ βάση. Ὅχι μόνον ὅλες οἱ θρησκείες δέν εἶναι ἴδιες, ὄχι μόνον ὅλες οἱ θρησκείες δέν εἶναι καλές, ὄχι μόνον ὁ Θεός δέν εἶναι ἕνας καί ἴδιος γιὰ ὅλους, ἀλλά εἶναι βέβαιον πλέον ὅτι ὑπάρχουν σήμερα καί μερικές “θρησκείες ἄθεες” πού εἶναι καί ἐπικίνδυνες, γιατί ἔχουν ἐγκληματικά δόγματα καί ἀνατρέπουν τίς καθιερωμένες ἀξίες καί τοὺς θεσμούς, ἐνίοτε δέ ἀπειλοῦν τὰ χρηστά ἦθη καί τὴν δημόσια τάξη.

β. Πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες (ὅπως ἡ “Σκοπιά”) ἢ ἡ λερναία ὕδρα τοῦ νοτιοκορεάτη Μούν (μέ τὰ 100 ὀνόματα) ἢ ἡ Σαηεντολογία (πρώην ΚΕΦΕ), μέ τὰ ποικίλα προγράμματα, ἢ οἱ ὁμάδες μέ τὰ προσωπεῖα τῆς ψυχολογίας καί τῆς ἐναλλακτικῆς ἰατρικῆς κ.ἄ., ἐπιδιώκουν νά διαβρῶσουν συνειδήσεις, ὀργανισμούς ἢ καί δημόσιους φορεῖς. Ἀκούγονται μάλιστα καί περιπτώσεις διδασκαλίας διαλογιστικῶν τεχνικῶν μέσα σέ σχολεῖα ἢ μαθημάτων γιόγκα σέ προγράμματα γυμναστικῆς συλλογικῶν φορέων. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀνάγκη νά ἀσχοληθοῦν κάποιοι ἀρμόδιοι μέ τὴν ἔρευνα τῆς ἐνδεχομένως παράνομης δραστηριότητος μερικῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων. Καί τέτοιοι ἀρμόδιοι εἶναι ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ κρατικοὶ φορεῖς οἱ ταγμένοι νά περιφρουροῦν τὰ ἔννομα ἀγαθὰ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

γ. Τὰ ποικίλα προσωπεῖα τῶν περισσοτέρων νεοφανῶν αἰρέσεων ὑποκρύπτουν κινδύνους, οἰκονομικές καί ἄλλες παράνομες δραστηριότητες (βλ. τό πιό πάνω Ψήφισμα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου) καί ἐπομένως ἐμπύπτουν στόν ἔλεγχο τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν. Τὰ τεράστια οἰκονομικά μέσα πού διαθέτουν οἱ διάφορες ὁμάδες καί τὰ ὁποῖα προέρχονται κυρίως ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν θυμάτων τους, διευκολύνουν τὰ μέγιστα τὴν ἐξάπλωσή τους στὴν Ἑλλάδα καί στίς χειμαζόμενες Ὀρθόδοξες Ἀνατολικές χῶρες.

δ. Η ολοκληρωτική (δικτατορική, φασιστική) δομή και ὀργάνωση τῶν περισσοτέρων ἀπό τίς ὀμάδες τῆς παραθρησκείας ἀποτελεῖ ἀπειλή γιά τήν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου, τήν ἐλευθερία του, τήν ψυχοσωματική υγεία του, ἀπειλή κατά τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν, κατά τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, κατά τῶν κοινωνικῶν ἀξιῶν καί ἤδη ἔχει προχωρήσει στήν διάβρωση τῶν οἰκονομικῶν καί πολιτικῶν δομῶν πολλῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης καί ἰδιαίτερα τῆς Ἀνατολικῆς (λόγω τῶν εἰδικῶν ἐκεῖ συνθηκῶν).

ε. Δέν ἀρνούμεθα τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας γιά κάθε ἄνθρωπο. Ὅμως πρέπει νά ἐντοπίσουμε τήν ἐπικίνδυνη δραστηριότητα, ὅπου αὐτή ὑπάρχει, τόν ἀνέντιμο καί ἀθέμιτο προσηλυτισμό πού ἀσκεῖται κάτω ἀπό ποικίλα προσωπεῖα καί νά καταρρίψουμε τά προσωπεῖα αὐτά γιά νά φανοῦν τά πονηρά πρόσωπα. Ἀκόμη πρέπει νά σεβαστοῦμε τό δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας μας καί τό καθήκον της νά προφυλάσσει τό Ποίμνιό της ἀπ' αὐτή τήν λαίλαπα καί τήν ἀπειλή καί νά θεραπεύει, ὅπου αὐτό εἶναι δυνατόν, τίς πληγές τῶν θυμάτων τῶν ὀλοκληρωτικῶν αὐτῶν ὀργανώσεων, πού προστρέχουν στήν βοήθειά της. Γιατί κι αὐτό διαπιστώνουμε συχνά: Ὅταν δηλαδή ἔρχεται στή δημοσιότητα κάποιο ἀπό τά πολλά δράματα τῶν θυμάτων τῶν αἱρέσεων, τότε ἀκοῦμε μερικούς νά λένε ὑποκριτικά: καί τί κάνει ἡ Ἐκκλησία; Θέλον-

τας νά ρίξουν ἐπάνω της ὅλη τήν εὐθύνη. Ὅταν πάλι ἡ Ἐκκλησία προειδοποιεῖ ἢ μέ πόνο καταγγέλλει τούς κινδύνους καί τίς καταστροφικές συνέπειες ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν ὀμάδων αὐτῶν, τότε δέχεται σφοδρή ἐπίθεση καί κατηγορεῖται γιά φανατισμό καί μισαλλοδοξία ἢ γιά κινδυνολογία.

στ. Κλείνοντας, θά ἤθελα νά ὑπογραμμίσω, ὅτι, μετά ἀπό μιά μακρά ἐμπειρία μας στόν τομέα τῆς μελέτης καί τῆς ἀντιμετώπισης τοῦ προβλήματος τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, στό Γραφεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅσοι ἀσχολούμαστε στόν εὐαίσθητο αὐτό τομέα, διαπιστώνουμε καθημερινά ὅτι τό πρόβλημα ἐξακολουθεῖ νά διατηρεῖ τόν ἐντονο θρησκευτικό, ἐκκλησιαστικό ἀλλά καί κοινωνικό χαρακτήρα του. Γι' αὐτό καί πιστεύουμε ὅτι ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε ἐγκαίρως ὅλοι μας, ὅτι ἡ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὀμάδων ἀποτελεῖ καί γιά τήν Ἐκκλησία μας, ἀλλά καί γιά τήν Πατρίδα μας ἓνα καυτό πρόβλημα, θρησκευτικό, ἐκκλησιαστικό καί κοινωνικό καί ὡς τέτοιο πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ χωρίς καμμιά καθυστέρηση. Ὅποιαδήποτε ἄλλη σκέψη στήν ἐκτίμησή του θά εἶναι ἓνα ἐπικίνδυνο καί ἀσυγχώρητο λάθος καί τότε τό πρόβλημα αὐτό θά γίνη μιά βέβαιη ἀπειλή.

Σημ. Ξ.: Τό ἄρθρο τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†) «Ο ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ» (β' μέρος) μεταφέρεται στό ἐπόμενο τεύχος.

Ἐνας ἀδελφός ρώτησε τόν ἀββᾶ Κρόνιο: «Τί νά κάνω μέ τήν λήθη πού αἰχμαλωτίζει τόν νοῦ μου καί δέν μ' ἀφήνει νά ἀντιλαμβάνομαι, ἕως ὅτου μέ πλησιάσει στήν ἁμαρτία»; Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Γέροντας: «Ὅταν πῆραν τήν κιβωτό οἱ ἀλλόφυλοι, ἐξαιτίας τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τῶν Ἰσραηλιτῶν, τήν ἔσυραν, ὥσπου τήν ἔφεραν στόν οἶκο τοῦ Δαγῶν, τοῦ θεοῦ τους».

Ἐπεσε τότε μέ τό πρόσωπο στή γῆ ὁ ἀδελφός καί εἶπε:

«Τί σημαίνει αὐτό;» Καί ὁ Γέροντας ἀποκρίθηκε: «Ἐάν οἱ ἀλλόφυλοι τῆς ψυχῆς προλάβουν νά αἰχμαλωτίσουν τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ἀφορμές πού δίνει ὁ ἴδιος, τόν σέρνουν κατά τόν ἴδιο τρόπο, ἕως ὅτου τόν φέρουν πάνω στό ἀόρατο πάθος. Σ' ἐκεῖνο τό σημείο ἀκριβῶς, ἄν κάνει στροφή ὁ νοῦς καί ζητήσῃ τόν Θεό ἐνθυμούμενος μάλιστα τήν αἰώνια κρίση, εὐθύς τό πάθος πέφτει καί ἐξαφανίζεται. Ἐχει γραφεῖ ἄλλωστε ὅτι, “ἐάν ἀπομακρυνθεῖς ἀπό τόν δρόμο σου καί στενάξῃς μετανοῶντας, τότε μονό θά σωθεῖς καί θά καταλάβῃς σέ τί κατάπτωση βρισκόσουν”».

“Τό Μέγα Γεροντικό”, ἔκδ.: Ἰ. Ἦσυχ. “Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης.